

og i Texten tales om en Capo di Erin. I Afhandlingen om disse Reiser i Grønlands historiske Mindesmærker formoder Bredsdorff, at dette Navn kan udledes af det islandse tráni, vort Tryne, hvad der jo ogsaa vilde være et passende Navn paa et Fjorbjerg. Nu synes det at være niere end et Tilfælde, at Ruiningel just betyder en Svinetryne; thi Kleinschmidt siger udtrykkelig i sin grønlandse Ordbog om Ruiningel, at Betydningen af dette Ord i Grønland er ubekjendt nu „og synes allerede at have været det for 100 Aar siden; men Ordet forekommer som Navnet paa et Fjeld (ved Nanortalik), hvis Top har en uanstændelig Lighed med en opstaaende Svinetryne“. Hertil skal jeg endnu tilføje, at de Danske kalde Fjeldet Skenings Næse, hvad der ogsaa tyder paa, at der maa være noget tryne- eller næseagtigt ved dette Fjeld.

I Bunden af Tesfermiut gaa to Isbræer helt ud i Vandet; men de levere kun smaa Stykker Kalvis. Tegning XXVI viser den sydligste af disse med de den omgivende spidse, høje Klipper. Landskabet her i Nærheden af Kap Farvel har i det Hele taget et ikke lidt forskjelligt Udseende fra Egnet om Julianehaab og længere Nord paa. Medens et saa taffet Fjeld som Redekammen der er en Undtagelse, ere spidse og taffede Fjelde her Reglen; man ser tydelig, at Sæbedækningen her nebe aldrig har været saa almindelig udbredt over næsten alle Fjelde som der, den har kun som utallige Bræer skaar sig ned i Kløfterne mellem de enkelte Fjelde og derved bidraget til, at disse ere bleve endnu mere skarpe og lodrette end oprindelig. Hertil har vel for en Del bidraget, at medens Fjeldene der i Gjennemsnit ere fra 700 til 1,200 m., saa synes Gjennemsnitshøiden af de største Fjelde her at være fra 1,500 m. til 1,800 m. Bergarten maa i den ydre, forholdsvis lavere Del af Fjordens Omegn betegnes som Sneis, i den indre, højere Del som Granit. Paa den sydligste af Bræerne gif vi en halvanden Fjerdingvei op og naaede til en Høide af 364 m.; her bleve vi standsede af nogle dybe Kløfter; men jeg tvivler ikke om, at skulde vi have naaet et bestemt Maal, kunde de nok have været omgaaede. Resultatet her var det samme som ved Riagtut og Isblorsuit, at for Fjogængere med ikke mere Bagage end den, de med nogenlunde Lethed kunne bære paa Ryggen, vil Sen vist som oftest kunne passeres; men skal der føres Slæde med, hvad der jo er uundgaelig nødvendigt for et længere Ophold, da ville Vanskelighederne forøges i høi Grad. Bevægelsen af den anden Bræ, der er ca. 940 m., var for Punkter, der laa i følgende Afstand fra Randen: 157 m., 204 m. og 408 m. i 45 $\frac{1}{2}$ Time, henholdsvis: 0 m. 90, 6 m. 51 og 7 m. 11, hvilket i 24 Timer giver henholdsvis 0 m. 48, 3 m. 43 og 3 m. 75. Man ser altsaa, at Bevægelsen i Midten ikke er saa ganske ringe.

Medens Storisen siden vort Ophold i Smallefund ikke havde generet os, saa var den under vort Ophold her i Fjorden kommen ind til Kysten og havde fyldt Mundingen af alle Fjordene, saa vi havde en ikke ringe Møje med at naae Nanortalik; og dette Sted forhindrede den os i 10 Dage at forlæbe. Nanortalikøen, der naaer en Høide af ca. 600 m., er i mineralogisk Retning bekjendt ved, at der her findes Arsenikkies, Turmalin og Graft. Denne sidste findes her, ligesom flere andre Steber i Omegnen, i Sneisen, der da er let kjendelig ved sin røde Farve. Turmalinen tilligemed Granater og Arsenikkiesen findes i en leptinitagtig Stenart, bestaaende af hvid Quarz, hvid Feldspath med lidt Glimmer. Arsenikkiesen findes lige ved Vandlinien, tildels dækket af Høivande, et kort Stykke Wei fra Anlægget, paa et Sted, de Danske kalde „Ny Børs“, meget sparsomt indsprængt i Klipperne.

Først den 18de September lykkedes det os, efter flere forgjæves Forsøg, at slippe igjennem Sen, og da Tiden var saa langt fremsireden, maatte vi se at naae vort Bestemmelsessted Svigtut saa hurtig som muligt, hvorfor Undersøgelserne maatte ophøre. Ved Lichtenau havde jeg dog Tid til at samle nogle Prøver af den af Laube omtalte „Gestein von Lichtenau“, der efter Urba er en Gabbro. Efter en Dags Ophold ved Julianehaab, hvor Lieutenant Holm igjen sluttede sig til os, da „Hvalfisken“ hele Tiden, siden han forlod os, havde ligget indspærret af Is i „Hollanderhavnen“ paa en af Øerperne, og begyndt at et for den Tid af Aaret ualmindelig varmt, stille Veir, naaede vi Kryolithbrudet den 24de September, hvor vi bleve til den 17de Oktober, da vi gif ombord i „Fog“ og kom til Kjøbenhavn den 1ste November. Angaaende Opholdet og Undersøgelserne ved Svigtut, da skal jeg ikke her indlade mig videre derpaa, da Forholdene i Alt vare de samme, som da Professorens var der i 1874. Kun skal jeg tillade mig at henvise til Tegningerne X. VII til XXIX og Fotografierne 23 til 32, der ville tjene til at anskueliggjøre Forekomsten og Brydningsmaaden af dette eieendommelige Mineral.

I det fotografiske Album findes endelig under Nr. 33 til 36. Billeder af Kryolithbrudet Svigtut, Kolonien Julianehaab, Kafortof, Anlægget Nanortalik og Udstedet Ragisfimiut, der vel strengt taget ikke kunne siges at have geologisk Betydning; men foruden at de give et Billede af de paagældende Egne, saa bidrage de dog til at anskueliggjøre sociale Forhold i dette lidet berejste Land. Det Samme gælder tildels om Billederne 37—39, der ere Portreter af